

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8714** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба /уточнена с молба от 16.10.2020 г./ на И. Д. Г., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], р-н С., [улица] партер, чрез адв. В. С. Д. срещу решение № ПИ-290 от 24.08.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. 70-00-539/21.07.2020 г., по регистъра на ТД на НАП С., ведно с допълнение към нея от 10.08.2020 г., подадена срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0016277/10.03.2020 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0016282/10.03.2020 г., издадени от И. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С.

В жалбата и уточнението към нея се излагат доводи, че оспореното решение е е незаконосъобразно, постановено при непълнота на доказателствата, необосновано и издадено в противоречие с материалноправните и процесуалноправните разпоредби на чл. 121 и чл. 195 от ДОПК. Излагат се доводи за неспазване на процедурата по чл. 269б от ДОПК. Не претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адвокат Д., редовно упълномощена, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. М., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не

взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че в ТД на НАП е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания, произтичащи от следните изпълнителни титули: Изпълнителен лист от 28.07.2017 г., издаден от Районен съд Видин; Годишна данъчна декларация по ЗДДФЛ за 2016 г; Молба за събиране по взаимна помощ с държавите членки на ЕС/Акциз/ и Молба за събиране по взаимна помощ с държавите членки на ЕС/Административни наказания и глоби/.

До жалбоподателят е изпратено по реда на чл. 221 от ДОПК съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ с изх. № С200022-048-0042658/ 10.03.2020 г., като последният е поканен на основание, чл. 221, ал. 1 от ДОПК, да плати доброволно публичните задължения в 7-дневен срок от дата на получаване на съобщението. От текста на съобщението е видно, че в него са посочени изпълнителното основание, номера на изп. дело и размерът на публичните вземания.

Установено е по делото, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0016277/10.03.2020 г. и постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0016282/10.03.2020 г., издадени от И. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С. е наложен заповед върху наличните и постъпващи суми, в размер на 57384.07 лева върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставените за доверително управление, находящи с в ТБ [фирма], както и заповед върху два броя МПС.

На 21.07.2020 г. било депозирано от страна на жалбоподателя възражение с вх. № 70-00-539/21.07.2020 г. във връзка с ИД №[ЕИК]/2020 г., като в тази връзка директора на ТД на НАП С., е изпратил до И. Д. Г. уведомление за отстраняване на нередовност изх. № 70-00-539#1/31.07.2020 г. с указания да се уточни кой акт или действие на публичен изпълнител е предмет на оспорване. В посочения срок, жалбоподателят е отстранил констатираната нередовност и е посочил, че обжалва цитираните по-горе постановления за налагане на обезпечителни мерки.

Същите са връчени със Съобщение по чл. 32, във връзка с чл. 33 от ДОПК с изх. № С200022-126-0001186/16.07.2020 г.

С молба уточнение адресирана до Директор ТД на НАП към възражението с вх. № 70-00-539/21.07.2020 г. жалбоподателят е уточнил, че обжалва по реда на чл. 197 от ДОПК и двата броя издадени ПНОМ, като последният с Решение № ПИ-290/24.08.2020 г. е оставил жалбата без уважение.

По делото са представени още заверено копие на преписката от запитващата държава Великобритания за И. Д. Г., в заверен препис, както и други представени допълнителни доказателства от страна на процесуалния представител на жалбоподателя във връзка конфискуваното МПС.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред

съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки са издадени от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящият административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

В настоящия случай безспорно по делото е установено, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0016277/10.03.2020 г. и с постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0016282/10.03.2020 г., издадени от И. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., са наложени заповед върху наличните и постъпващи суми, в размер на общо главница и лихва - 57384.07 лева върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставените за доверително управление, находящи с в ТБ [фирма], както и заповед върху два броя МПС.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в, ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко

и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство- принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, регламентираща случаите на налагане на обезпечителни мерки на установено по размер и изискуемо публично задължение.

В процесните постановления за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосновали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваните ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правец същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

По отношение доводите на жалбоподателя, че постановленията за налагане на обезпечителни мерки не съдържат мотиви за налагане на конкретните обезпечителни мерки, т.е., че не съдържа конкретни факти и обстоятелства, които му дават основание да счита, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане към жалбоподателя е неоснователен. Този довод на жалбоподателя е опроверган от обстоятелствената част на самите постановления за налагане на обезпечителна мярка а именно – наличие на установени по размер и изискуеми публични вземания за данъци, такси, мита и акцизи. Относно доводи, касаещи

задълженията за акциз и административни наказания и глоби, установено от английските данъчни власти в размер на 57197,54 лева, съдът намира същите за неоснователни.

От представените в АП и в провелите се в последствие съдебни заседания доказателства се установя, че пред ТД на НАП-гр. С. е депозирано искане за взаимна помощ на Държави-членки на Европейския съюз по процедури за взаимна помощ при събиране на публични вземания. Съобразно разпоредбата на чл. 269л, ал. 1 и, ал. 2 от ДОПК по искане на запитващ орган от друга държава-членка, местният запитан орган събира вземанията по чл. 269а, ал. 1 от същия кодекс, за които е налице първоначално изпълнително основание е издадено в друга държава членка. В конкретния случай несъмнено са изпълнени изискванията на чл. 269к от ДОПК доколкото изпълнителното производство е образувано въз основа на искане за събиране на публично вземане, изпратено от компетентните английски данъчни власти, придружено от единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, в които се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и представлява единствено основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че оспорените постановления за налагане на обезпечителни мерки са законосъобразни и съдържат изискуемите мотиви, доколкото необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че същото е мотивирано, е посочването на искането за събиране на публично вземане от английските данъчни власти, което изискване в случая е изпълнено. Както стана ясно в хода на съдебното производство именно позовавайки се на специалната правна уредба на процедура за взаимна помощ с държавите членки на Европейския съюз при събиране на публични вземания - глава XXVIIIа от ДОПК - публичният изпълнител, съблюдавайки и изискванията на Директива 2010/24/ ЕС на Съвета е намерил, че са налице основания за налагане на обезпечителни мерки, без да е необходимо да бъдат представяни допълнително каквито и да било доказателства относно наличието на изискуемо и установено по размер публично вземане по отношение на жалбоподателя И. Д. Г..

Тук е мястото да бъде посочено, че ответникът, който е получил искане за събиране на публично вземане не може да извършва проверка относно актуалното наличие на такова задължение в друга държава членка и неговия размер към момента на образуване на изпълнителното производство. Когато получи искане, отговарящо на изискванията на Директива 2010/24/ЕС на Съвета, придружено от съответния единен инструмент органът по приходите в замолената държава може да извърши проверка дали правилно е определен компетентният в съответната държава - членка орган и дали се касае за публично вземане, попадащо в обхвата изрично и изчерпателно очертан в чл. 269а, ал. 1 от ДОПК. Такава проверка е извършена от публичния изпълнител при ТД на НАП- [населено място] и е прието, че това е компетентният орган в замолената държава, както и че се касае за публично вземане, за което може да бъде изпълнена тази процедура, съобразно чл. 269а, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

С оглед на изложените съображения е доказано съществуването на предпоставките за налагане на обезпечителни мерки, а в постановленията за тяхното налагане са посочени фактическите основания за извършване на съответните действия. Вярно е, че в мотивната част на същото постановление публичният изпълнител е посочил като приложимо българското право, без да се позовава на специалните норми, каквито представляват тези по чл. 269а и сл. от ДОПК, но този пропуск не е от категорията на

съществените и не може да бъде квалифициран като липса на мотиви. Както и друг път съдът е имал възможност да посочи - лаконичността на мотивите не е липса на мотиви и не представлява порок, който прави издадения акт незаконосъобразен.

Съдът намира за недоказано и твърдението на жалбоподателя за липса на мотиви от страна на публичният изпълнител относно избора на конкретната обезпечителна мярка, както и за липсата на мотиви, обосноваващи необходимостта изобщо от налагане на обезпечителна мярка за събиране на процесното вземане. В ПНОМ публичният изпълнител ясно и недвусмислено е посочил, че ще бъде затруднено събирането на установеното и изискуемо вземане. Съдът споделя този довод на публичния изпълнител, тъй като с оглед размера на установеното и изискуемо публично вземане налагането на заповор върху сметки се явява най- адекватната обезпечителна мярка. При липса на друга първоначална информация относно наличие на друго имущество на длъжника, срещу което да бъде насочено изпълнението, изборът на обезпечителна мярка заповор представлява обосноваан и законосъобразен, в съответствие на принципа за пропорционалност.

За пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че не е налице нито едно от основанията, посочени в чл. 197, ал. 3 от ДОПК, при която съдът би могъл да отмени наложеното обезпечение. От страна на жалбоподателя не е представено обезпечение в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа за да може да бъде реализирана правната възможност, регламентирана в чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът да отмени обезпечителната мярка. Следва да се посочи, че представените доказателства за заплащане на сума в размер на 6763 G. не могат да се приемат, че касаят издадените ПНОМ доколкото предметът и размерът на вземанията са различни.

На следващо място, съдът намира, че наложената обезпечителната мярка е съобразена с целта на закона, като е наложен заповор само до размера на сумата, представляваща установеното и изискуемо вземане по АУГДВ. В този смисъл спазен е принципът на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, при налагане на конкретната обезпечителна мярка.

Както вече бе посочено налице е годно изпълнително основание, доколкото АУГДВ представлява такова годно изпълнително основание. При налагане на обезпечителните мерки са спазени законовите изисквания за това. Постановленията за налагане на обезпечителни мерки са издадени от компетентен орган, в изискуемата от закона форма за валидност, съдържат всички реквизити, посочени в приложимата правна норма, същите са мотивирани, издадени при спазване на административно- производствените правила и правилно приложение на съответните материални правни норми. Заповорът е наложен по отношение имущество, което може да бъде обект на принудително изпълнение, а самата обезпечителна мярка е съразмерна, тъй като е наложен заповор до размера на установеното по размер и изискуемо публично вземане.

По изложените съображения настоящият съдебен състав, намира, че подадената от И. Д. Г. жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това

При този изход на делото, доказана е по основание претенцията на ответник жалба за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв. - минимума по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно фактичката и правна сложност на делото.

По изложените съображения, Административен съд – София град, Трето отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Г., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], р-н С., [улица] партер, чрез адв. В. С. Д. срещу решение № ПИ-290 от 24.08.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. 70-00-539/21.07.2020 г., по регистъра на ТД на НАП С., ведно с допълнение към нея от 10.08.2020 г., подадена срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0016277/10.03.2020 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С200022-022-0016282/10.03.2020 г., издадени от И. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С.

ОСЪЖДА И. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТД на НАП- С., сумата 100 лв. /сто лева/, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните посредством изпращане препис от същото, съобразно чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: